

Tartalom

ELŐSZÓ HELYETT KÖNYVAJÁNLÓ	8
MESE A 7FEJŰ ANYÓSRÓL	8
A BRÉMAI MUZSIKUSOK.....	25
A CIGÁNYASSZONY MEG AZ ÖRDÖG	33
A CSILLAGSZEMŰ JUHÁSZ	37
A FAJDKAKAS ÉS A RÓKA	43
A FARKAS ÉS A HÉT KECSKEGIDA	47
A HALÁSZOK	55
A HÁROM KISMALAC I.....	59
A HÓKIRÁLYNŐ	64
A HOLLÓ MEG A RÓKA.....	74
A KISGÖMBÖC.....	78
A MÓKUS ÉS A FARKAS	82
A SÓ	84
A TÜCSÖK ÉS A HANGYA	93
A VIZEK TÜNDÉRE	95
AZ ÉBENFA PARIPA	116
KARÁCSONYI BÉKAMESE.....	131
AZ ÉGIG ÉRŐ BAB	134
BORSÓSZEM HERCEGKISASSZONY	144
CSACSKA MESE... ..	150
CSIPKERÓZSIKA	151

FEHÉRLÓFIA	157
FURA MESE	169
HAMUPIPŐKE I.....	172
HAMUPIPŐKE II.....	177
JANCSI ÉS JULISKA	187
MESE A JÓT AKARÓ KISTÜNDÉRRŐL	193
MOSÓSZER-MESE	198
UTÓSZÓ.....	204

ELŐSZÓ HELYETT KÖNYVAJÁNLÓ

Ajánlom ezt a könyvet mindazon kedves Olvasómnak, akik nemcsak a meséket, hanem a humort is kedvelik.

Viszont, tartózkodjék e nagyszerű mesekönyv forgatásától minden olyan embertársam, aki kedvetlen, begubózott, megsavanyodott, magába roskadt, nyűgös, illetve, kizárólag magának való!

E könyv még akkor sem való nekik, ha olvasás közben egy zacskó cukorkát, vagy egy bödön mézet tartanának kezükben!

Minden egyes soromhoz jó szórakozást kívánok Önöknek!

Winczheim Tibor
Szerző

MESE A 7FEJŰ ANYÓSRÓL (saját mesém)

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő egyik sarkában élt egy királyfi. Szülei nagyon idősök voltak, és egy rozzant kis váron kívül semmi egyébük nem volt. Szegény, kis királyfinak nem volt bíz semmilyen külön vagyona. Viszont, volt délceg formája, csodálatosan jó szíve, és csavaros esze. Mikor betöltötte a huszadik életévét, gondolta, ideje lenne megnősülnie.

Be is jelentette elhatározását szüleinek, akik nagyon megörültek ennek. Édesanyja – cselédjük nem lévén –, saját kezűleg készített néki hamuban sült pogácsát, feltarisznyálta, adott néki még egy kulacs harmatvizet is, és útjára bocsátotta...

Ment, ment a kis legény árkon-bokron át, messzi folyókon átúszva, sivatagokon átgyalogolva, üveg hegyeket megmászva, hét nap, és hét éjjel. S akkor jutott el a Szomszéd Királyság fővárosába, majd a Szomszéd Király palotájához.

Gondolta, megkérdi a királyt, van-e néki eladó sorban lévő három lánya, akik közül kiválaszthatná a legkisebbet, még pedig úgy, ahogyan azt az igazi mesékben szokták...

De még a kapuig sem ért el, amikor meglátott a királyi kertben egy gyönyörűséges szép kislányt. Hosszú, arany-színű haja a földet septe, s oly szép volt, hogy a napra lehetett volna nézni, de rá nem.

- Szervusz csillagom! - köszöntötte őt illedelmesen.

- Üdvözöllek kis királyfi! Mi járatban itt, ahol a madár se jár?

- Tudod, most töltöttem be a huszadik életévemet, s gondoltam, itt az idő, hogy szüleimtől elköltözzek, megnősüljek, és családot alapítsak.

- Ez igen nemes elhatározás részedről! És utólag is gratulálok, születésnapod alkalmából. De mondd csak: van már kiválasztottad?

- Ó, még nincs. De ha nem veszed tolakodásnak, szívesen sétálnék veled itt, a kertben, hiszen nagyon tetszel nekem.

- Igazán szívesen, de ne itt, mert a gonosz mostohám az ablakból kileshet, és akkor szoba-fogságra ítélné. Már pedig, akkor sosem láthatjuk újra egymást! Jöjj utánam, észrevétlen!

És akkor, a királyleány egyedül elindult a folyópartra, a fiú meg látótávolságból követte őt. Ott aztán, a nagy fűzfák lelógó ágai között megfogták egymás kezét. A lány a fiú felé fordult, és szomorú kék szemét a királyfira függesztve, így szólt:

- Nehéz megpróbáltatások elé nézünk, s ha nem leszünk elég okosak, és kitartóak, sosem leszünk egymáséi!

- Aztán, már miért? – tudakolta rögtön a fiú.

- Tudod, a mostohám el van varázsolva. Nem tudom, ki, mikor, és miért tette, de azt tudom: ha hagyná, hogy férjhez menjek, valami nagy tragédia fog vele történni. Azt sem tudom, mi, azt sem, pontosan mikor, és miért, egyet tudok csak: semmiképpen sem fogja hagyni, hogy feleségül vegyél. Se te, se senki más, széles e világon!

- Ez biztos?

- Igen! Véletlenül hallottam meg, amikor az édesapámnak mondta: „- Ha nem akar szörnyű tragédiát, sose engedje egyetlen kérőnek se!”

- Furcsa... Na, majd utána járok! Most, mindenesetre kiveszek egy szobát az itteni fogadóban, és holnap

felkeresem szüleidet. Megpróbálok kipuhatolni valamit. Aztán, ugyancsak holnap, ugyanitt, ugyanebben az órában ismét találkozunk! S akkor meghányunk-vetünk mindent! Rendben?

- Igen! Várni foglak kis királyfi! – ezzel egy szerelmes puszit cuppantott annak orra hegyére, majd visszasietett a kastélyba.

A fiú meg azon elmélkedett, vajon milyen furcsa ennek a lánynak a mostohaanyja. *A leendő anyósa.*

Másnap, már kora reggel felkerekedett, és a palota ajtajáig meg sem állt. A komornyikkal felkísértette magát a trón-terembe, ahol a király azonnal fogadta is, és ő nehéz szívvel előadta kívánságát, nősülését illetően.

- Édes fiam! Én lennék a legboldogabb, ha a lányom egy ilyen jól nevelt, és tisztességes férjet kapna, mint te! Már csak azért is, mert már betöltötte a tizennyolcat, és félek, ha sokáig húzza-halasztja a férjhez menetelt, pártában marad szegénykém.

- Egy ilyen szép lánynak még nem volt hódolója, vagy kérője? Ezt nem mondja komolyan király uram! – adott hangot kételyének a legény.

- Ó! Hogyne lett volna! De a feleségem egyszerűen kidobta őket!

- Igen? Aztán miért, ha szabad érdeklődnöm?

- Igazából nem is tudom. De, kérdezd meg őt, hiszen ezt csakis ő tudhatja. De már hallom is a lépteit...

És, ekkor kinyílt a trónterem másik ajtaja, és egy harmincöt-negyven körüli nő lépett be. Járása dölyfös, szemei szúrósak voltak, testtartása kihívó, hangja bántó, és parancsoló:

- Mit keres itt ez a..., ez az izé..., ez a jövevény? Hívta valaki, vagy csupán beszemtelenedett ide? – sipította.

De a fiú felkészült minden rosszra, és illemtudóan köszöntötte: - Csókolom a kezeit néném-asszony! Háztűznézőbe jöttem. Úgy hallottam a városban, hogy van kegyelmednek egy szép, eladó sorban lévő lánya. Igaz ez?

- Semmi közöd hozzá! És hordd el az irhát! Alászolgálja! Na, mi van? Még mindig itt vagy?

- Jaj, kedves feleségem! - kapcsolódott a beszélgetésbe a férj. - Miért ilyen harapós kedvű a mai nap? Ő egy tisztességes fiú, aki tisztességes céllal keresett fel, és én nagyon is örülnék, ha minél előbb megköttenék a frigyük. Persze, csak akkor, ha a lányom is úgy akarja!

- Nem oda Buda! Fiatal még a maga lánya! Hová siet annyira? Nem ráér még?

- Ugyan, kedvesem! Ne mérgelődjék már! A természetet nem lehet legyőzni, s az ember vágyát sem a párkeresésre. Legyen belátással, kérem...

- Persze! Mert maga nem meri megmondani a jövő-menő szépfiúknak, hogy hagyják még békén ezt a lányt! Ő még túl fiatal, túl tapasztalatlan. Miért akarják ily zsenén leszakítani ezt a bimbót? Hát van magának szíve?...

- Figyeljen kedvesem: nincs kedvem tovább várni! Itt ez a fiatalember, aki okos, tisztelettudó, értelmes...

- Hogy mennyire okos, és értelmes, hogy mennyire illik a lányához, azt majd én döntöm el!

- Ahogy gondolja, drágám! - hagyta rá a király.

- Gyere csak ide, te ágról szakadt! - parancsolta a kis királyfinak. Ő remegő gyomorral állt a királyné elé.

- Na, figyelj kis legény! Tiéd a mostoha lányom keze, ha a következő hét próbát kiállod:

Egy: legyen házad, palotád, vagy várad,

Kettő: pénzed, aranyad, kincsed, számolatlanul,

Három: szántód, erdőd, s egyéb földbirtokod

Négy: aranyszőrű lovaidd, hintóval, inassal,

Öt: címed, rangod tucatnyi

Hat: magad is megfelelően iskolázott légy

Hét: és ez a legnehezebb, mivel összetett feladat:

- *Hozz nekem egy ajándékot, de mégse TE hozza!*

- *Örüljek is neki, de bosszankodjak is miatta!*

- *Legyen az úgy a tied, mint az enyém is!*

A kis királyfi hosszan vakargatta pelyhező állát, állt egyik lábáról a másikra, majd, hosszas gondolkodás után csak annyit mondott: - Nincs ember e föld kerekén, aki e sok mindent felmutatni tudná!

A hetedik feltételt meg legfeljebb királyné anyám érti, én nem! Szerintem, nincs is értelmes megfejtése ennek a zagyvaságnak! Ezt egyszerűen lehetetlenség kitalálni!

- Kis királyfi! Hiszed, avagy nem, de én sem tudom a megoldást, ez viszont legyen a te gondod! Ha kell a királykisasszony keze, törd a fejed, és oldd meg ezt, - a számomra is zagyvaságnak tűnő - rejtvényt!

- Könnyű azt mondani! Mintha arra kérne, tanuljak meg repülni!

Sajnos, a lehetetlen dolgokkal én nem tudok mit kezdeni! Kérem, küldjék hozzám a király-kisasszonyt, hogy el tudjak búcsúzni tőle!

- Ahogy óhajtod, édes fiam! Ezer örömmel! - nyájaskodott a mostoha. - És jól nézd meg őt, mert, nagy valószínűséggel többé nem látod!...

A királylány megérkezett és úgy tűnt, roppantul csalódott, hogy jövő béli szerelme ilyen hamar feladta a küzdelmet. Mostohája az ablakból figyelte őket, amint a fiút a kapuig kísérte, de még egy puszi - annyi nem sok -, sem cuppant közöttük. Fehér csipke-zsebkendőjét addig lobogtatta, amíg szerelme daliás teste el nem tűnt a lassan leszálló ködben.

Szegény kislány csöppnyi kezeibe fogta fejét, és úgy sírt, hogy az ember szíve majd megszakadt...

Aztán, az ifjú két hónap múlva csak megjelent a várban:

- Király uram! Egy életem, egy halálom, de szerelmemet csak nem hagyom! Átgondoltam a dolgokat, és belátom, tévedtem! Kell a lányod, és újra próbálkozom, ha lehetne.

Az öreg királynak nagyon tetszett ez a bátor kiállás, de tudta, a játékszabályokat neje állította fel, és nem valószínű, hogy bármi könnyítést is tenne ez ügyben.

Aggódását csak növelte, hogy a fiú egyszer már megfutamodott. Nem is értette, honnan vette a bátorságot, hogy újra próbálkozzon? De szíve mélyén nagyon-nagyon drukkolt neki...

Komornájával hívatta az oldalbordáját, aki, csodálattal vegyes mérgelődéssel méricksélte őt.

- Már megint itt rontod a levegőt, te, te... senkiházi! Mi a rossz nyavalya hozott vissza? Csak nem gondolod, hogy újra próbálkozhat? Egyszer már felsültél, most le is út, fel is út!

- Na-na! - emelte fel a hangját végre a király. - Nem volt előírva, ki, hányszor próbálkozhat! Vagy gondolja drágám, ha eddig nem volt semmije, két hónap alatt vagyonokat tudott szerezni? Vagy ha korábban nem értette a hetedik feladatot, most meg tudná fejteni azt?

- De én nem akarom!

- Az kizárólag a maga problémája kedvesem! Amit megmondtam, azt megmondtam! - bődült el, mint egy oroszlán. Látni akarom a megismétlődő próbát, és punktum! És, aki ellenemre mer tenni, annak megmutatom, hol lakik a Jóisten! Irgum-burgum, szedte-vette teringgettét!

A királyné jobbnak látta, ha nem feszíti tovább a húrt, így ráállt az újabb megmérettetésre, viszont azonnal egy újabb szabályt ötlött ki sötét agyából.

Így szólott férjéhez: - Beleegyezem, de nem találkozhatnak semmiképpen sem, nehogy össze tudjanak beszélni! Rendben? - kérdezte őt.

- Felőlem! - hagyta rá a király.

- Ez így nem ér! - adott hangot csalódásának a fiú. - Királyné anyám szánt szándékkal meg akarja akadályozni győzelmemet!

- Még szép! Van ellen kifogásod? Mert, ha igen, már mehetsz is haza. De végérvényesen!

A kis királyfi röviden elgondolkodott, majd a királynő felé fordult: - Be kell látnom, túl nagy falat, végzetes ellenfél maga királyné-anyám! Át kell gondolnom, van-e egyáltalán bármi esélyem is magával szemben... Nem hittem volna, hogy ennyire kemény dió lesz maga ellenem. Át kell gondolnom, érdemes-e tovább küzdenem ilyen ellenszélben! Azt hiszem, el kell búcsúznom végérvényesen a királykisasszonytól! Megtennék, hogy idehívnák, csupán egyetlen percre?

- Legyen meg az örömed, kis senkiházi, de csak tisztos távolból, és semmi beszélgetés, semmi csevegés! Ha szó nélkül is el tudsz tőle búcsúzni, rendben, ha nem, tudod, merre találsz a kijáratot! Nos?

- Kemény feltétel, de rendben! Ajkamat egyetlen szó, vagy szótöredék sem fogja elhagyni! Áll így az alku?

- Csakis így, de semmi trükközés, mutogatás, vagy egyéb más próbálkozás, rendben?

- Nincs más választásom, várom tehát, a kedvesemet!

- Hoppmester! Hozza ide a mostohalányomat!... Útközben magyarázza el neki, hogy egy szót sem ejthet ki a száján, különben a királyfi végleg elveszítette a fogadást, ezért soha többé nem fogja látni! Igyekezzen!

Amikor a királykisasszony belépett a trónterembe, mindenkit elkápráztatott szépsége. Röviden *rámosolygott* a királyfira, aki alig láthatóan *megbiccentette fejét*, majd, a lány azonnal hátat fordított, és ment vissza a várba.

A fiú pedig a lány mostohájához fordult: - Sok esélyem nincs, de, ha megfutamodnék, apám kiátkozna. Már csak ezért is felveszem a kesztyűt, és harcolok tovább!

Mi is volt az első feltétel? Mit is kell először bizonyítanom?

- Hogy van egy tisztességes házad. De ha várad van, az még jobb lenne!

- Áll az alku! De nekem kell egy hét, mire haza érek, és még egy, hogy visszajöjjenek a hivatalos papírokkal.

- Bánom is én! Ha minden egyes fordulóra tíz év szükségeltetik neked, legyen, sőt: annál jobb! Úgy, hogy csak nyugodtan, szép lassan, csak semmi kapkodás, egyszerre kettőt sose lépj, édes fiam! - nyájaskodott a királynő...

- A királylányt, meg tessék azonnal bezárni a kerek torony nyolcszögletű szobájába! - szólt komornáinak, és személyesen kísérte fel a síró lányt a torony legmagasabb emeletére.

Az ajtó előtt megállt és gunyorosan adta tudtára: - Még a kulcsot is a saját nyakamba akasztom, nehogy kísértésbe essetek! Mert, biztosan találnátok segítőtkeket magatoknak, és ketten csak rájönnétek a megoldásra! És az ajtó ne nyitassék ki soha! Ételt-italt a kisablakon át fogod megkapni, a szennyest, és tisztát is azon keresztül tudod kicserélni, rendben?

- Miért? Van más lehetőségem?

- Nincs! És nem is lesz! - kiáltotta, majd sátáni vihogásába beleremegtek az ablakok...

A kis királyfi két hét múlva pontban, délben megjelent a trón-teremben.

- Király uram! Itt van a földhivatali jegyzék! A Kecseszakállú Király vára már az enyém!.

- Nagyon örülök neki. Szívből örülök. De mit mondasz leendő anyósodnak? Honnan volt annyi pénzed? Útonállásból? Vagy cinkelt kártyákkal játszottál füstös korcsmákban, rosszarcú emberekkel?

- Hogyan gondolhat illet király uram? Nevezett Kecseszakállú Király az édesapám.

- Akkor rendben! Hívom is a nejemet.

A mostoha forgatta a végzést jobbról-balról, gyertya felé tartotta, a pecsétviaszt ellenőrizte, de úgy látszott, hogy a dokumentum hiteles, semmi kivetnivalót nem találni benne. Kissé hűvösen mondta: - Rendben!

Ekkor furcsa dolog történt: *nyaka először kidudorodott, majd hirtelen kinőtt belőle egy másik fej.*

Pont olyan, mint az előző. Legfeljebb, egy kicsit szeplősebb. Vagy nem is kicsit...

A királyt, és a kis királyfit a frász kerülgette ilyen varázslat láttán, de az anyós-jelöltet mintha semmi sem zavarta volna.

Mondta is azonnal: - Jöhet a második megmérettetés! Pénz kell, sok, de ha arany, ezüst, drágakövek lennének, az sem rossz! Na, indulj! És hiába forgatod azt a csipás szemedet, nincs a közelben a lány, nem tudsz találkozni vele! Na, tünés! De nem kell sietned! Ha egy év múlva jönne vissza, akkor sem fogok megsértődni, de, ha csupán öt év múlva enne ide a fekete penész, annak még inkább örülnék!

A kis királyfi szótlanul hagyta el a termet...

A kétfejű anyós meg fölcsoszogott a toronyba. Bement a sokszögletű terembe, és mindent leellenőrzött. Ablakok

bezárva, sőt: beszögelve, idegen, oda nem illő tárgynak semmi jele nem volt. Megnyugodva ment le a földszintre, miközben kárörvendő, gúnyos mosoly ült lefittyedt szája sarkában.

Két hét múlva újra megjött a fiú. Bőrtarisznyájából százával szedte elő az aranyakat, a király meg csak csodálkozott, mintha még nem látta volna őt. A nejére sem kellett sokat várni, jött is, mint akinek eszét vették. Fogdosta-tapogatta az aranytallérokat, egyiket-másikat meg-megharapdálta, eredetiek-e, miközben elégedetten bólogatott. Szeme csillogott a kapzsiságtól.

- Ez is rendben! - mondta, *miközben kinőtt a harmadik feje. Ez a fej pontos mása volt az eddigieknek, csupán egy herceg, kis bajuszka rontotta el az összképet.*

A két férfi már meg sem lepődött a változáson. De elmélkedni sem volt idejük, mert a királyné roppant energikusan sorolta a következő feladatot: - Földbirtokot szerezz legény! Sok száz holdnyi jó, zsíros földet! Ha emellett még szántót-legelőt, és némi erdőt is szereznél, annál jobb!

- Értettem, királyné anyám! Megpróbálom! – húzta ki magát az ifjú, és már fordult is vissza. Az öreg király, meg valamin eltöprengett... De nem szólt, gondolta, legközelebb, ha kettesben lesznek, kikérdezi a fiút...

A deli legény két teljes hónap múlva ismét ott állt az öreg király trónja előtt.

- Uram, királyom! Az iratok szerint: van százholdnyi szántóm, kettőszáz holdnyi legelőm, háromszáz holdnyi erdőm, és...

- Hagyd a papírjaidat! Engem ugyanis nem, csak a

nejemet érdekli! De mond csak: miért mászkálsz annyit? Nem lenne egyszerűbb, és logikusabb minden papírt egyszerre elintézned? Vagy szeretsz fölöslegesen ide-oda sétálgatni heteken keresztül? Nos?

- Ó királyuram! Az életben annyi megválaszolatlan kérdés van! De ne szaladjunk a válasz elé, mivel időben, mindent el fogok mondani! Vagy maga is rá fog jönni!

- Rendben van fiam! Érzem, hogy valami nagy meglepetésre készülsz, s ebben nem is próbállak megakadályozni. Különben is: lehet, hogy még a falnak is füle van, jobb az óvatosság! Akkor hívatom is a nejemet! – ezzel intett a komornájának.

A királyné csupán egy pillantást vetett az okmányokra, majd három fejével egyszerre bólogatva csak annyit mondott: - Rendben!

Amikor ez a szó elhagyta királynői száját, nyaka ismételten kidomborodott, majd egy újabb fejjel lett gazdagabb. Kissé furcsa volt ugyan, hogy egy kis kecskeszakáll is éktelenkedett az állán, de a négy fej mellett ez már semmit sem számított...

- Következő feladatod? – kérdezte a deli legény.

- Legyenek lovaid, hintód, s minden, ami ezzel jár!

- Rendben, meglesz! – ezzel hátra arcot csinált, lovára pattant, és elvágtatott.

Szinte napra pontosan, fél hónap múlva aranyozott hintó állt meg a vár főterén. Libériás inasok ugrottak le a hátsó bakról, nyitották ki az ajtót, és segítették ki a kis királyfit.

Csak annyira szaladt fel a trónterembe, hogy jelezze, ezt a feladatot is teljesítette. A négyfejű anyós-jelölt meg csak annyit mondott: - Rendben!

Az ötödik fején kis szarvacska is volt, ezzel csúnya,

ördögire sikerült a fejformája, de ez már senkit sem érdekelt.

- Mi van még hátra? – érdeklődött a fiú.

- Rangod, beosztásod legyen tucatnyi! – sivitotta a királyné.

- Nem lesz egyszerű, de megpróbálom! – így a királyfi. Megfordult a tengelye körül, és pillanatok múlva már csak a hintó maga után húzott porfellegét láthatták.

Csupán egy hónap múlva jött ismét a fiú. Tarisznyája tele volt különböző címekkel, oklevelekkel.

- Ne húzzuk az időt király uram! Hívja a nejét, ellenőrizzen le!

- Máris fiam! – mondta mosolyogva ő, és tudta, lassan kezdődik a végjátzsma. A boszorkányért küldetett, aki láthatóan rosszkedvvel jött. Tudta, hogy most is veszített.

Kézbe vette az érméket, és egyéb okleveleket, egyikre-másikra rápillantott.

- Na, miket hoztál, te málészájú? – kérdezte gúnyosan, szájait lebiggyesztve.

- Ó, kérem, van itt címzetes tanári kinevezésem Aranyerdőről, aztán Apraja falva díszpolgári címe, de én vagyok Bergengócia tiszteletbeli főlovásza, Üveghegy és környéke intendánsa, Kerekerdő kinevezett fővadásza, Óperencia fregatt kapitánya, és a többi, és a többi...

- Renden! – mondta a banya, *s íziben ki is nőtt a hatodik feje, mely kopasz volt. A király, és a királyfi borzadva nézték őt.*

- De, hogy fölöslegesen haza ne menjek, elhoztam magammal az iskolai bizonyítványomat: a számtan, a mértan, a földrajz, a csillagászat, az ének- és versművészet, az illemtan, a kardforgatás, valamint a diplomáciai

ismeretek mind ötös. Ezen kívül idegen nyelvből is van egy négyesem. Társalgási szinten beszélek bergengóciaiul.

Nézzé át királyné asszony, minden stimmel-e?

A csúnyaság csak bele pillantott a vizsga könyvbe, és lakonikusan mondta: - Rendben!

S ekkor kinőtt a hetedik feje is, mely leginkább egy vasorrú bábára emlékeztetett. Bár visszataszítóan ronda volt, már meg sem ütköztek rajta...

A banya mind a hét nyakán kidudorodtak az erek, fejei elvörösödtek, szemei kidülledtek, úgy kiáltotta:

- De a játéknak nincs vége királyfi, sőt! Még csak most kezdődik! Oldd meg a hetes számú feladatot! Ehhez nem kell újra elutaznod! Követelem, hogy most, és azonnal tedd meg! Még pedig gondolkodás nélkül!

- Rendben! Annyit azért kérhetnék, hogy a leendő feleségem itt legyen? Elvégre ő is érintett e történetben!

- Felőlem! Szolgák! Itt a szobája kulcsa! Hozzátok a királykisasszonyt, de íziben! - adta ki a parancsot alattvalóinak.

S míg a lányra vártak, a teremben lévők agya járt, mint a motolla. A királyfi arra gondolt: végre véget ér ez a cirkusz!

A királynak elképzelése se volt, mi sül ki az egészből, pedig törte agyát derekasan.

A királyné biztos volt benne, hogy a legénynek sansza sincs vele szemben, hiszen, a hetedik feladat mindhárom kitétele értelmetlen, megoldás-nélküli. Csak arra jó, hogy minden kérőt elriasszon egyszer, és mindenkorra!

Sötét agyában a következő gondolatok keringtek:

„1. Ez a senki-ember amúgy sem hozott semmit, most pedig én nem engedtem haza, hogy bármit is hozhasson. Tehát nincs mit átadnia, ezért máris veszített.

2. Ha stikában mégiscsak van valami a tarsolyában, és odaadja nekem, akkor, azt a valamit már ő hozta. Így, megint csak veszített.

3. Hogy valami az övé is, meg az enyém is legyen, ahhoz nekünk közösen kellett volna venni, vagy gyorsan kellene most venni valamit. De nem vettünk, nem is fogunk, tehát közös tárgy nem létezik! A deli kis királyfinak tehát sansza sincs velem szemben!”

Ahogy ezeket végig gondolta, sátáni vigyor ült ki mind a hét szájára.

Közben a tündérszép lány megjelent. Szébb volt, mint korábban. Nyugodt volt, mert tudta: hogy amit a fűzfák alatt kitaláltak, annak működnie kell! Kezét nyújtotta a királyfinak. Ő kezét csókolt neki, majd odakísérte a trónon ülő hétfejű anyós-jelölthöz.

- Parancsoljon királyné anyám! Itt az ajándékom! Nem én hoztam, bár a lány kezét én fogtam.

- És? Ez lenne az ajándék? Na, ne már! Ennyire ostobának nézel? A saját mostohalányom? Ugye, viccelsz? – méltatlankodott a rusztyaság.

- Én bizony nem! De, ha jobban kinyitná mind a 14 szemét, észre vehetné, hogy kedvesem, a szíve alatt egy új életet hordoz. Már körülbelül öt hónapja...

A játszmának tehát vége, hiszen:

1. Úgy hoztam ide az én ajándékomat, hogy **gyakorlatilag ő hozta ide a pocijában.**

2. Gondolom, most bosszankodik, mert túl jártunk az eszén. Emellett egy negyvenes nő **elszörnyülködik, ha nagymama lesz.** Ugyanakkor, egy új csöppség érkezésének **mindenki örül.** Még egy mostohaanya is!

3. Ami pedig a birtoklást illeti: ez a csöppség **éppúgy az én gyermekem, mint a maga unokája.** Igaz?

A hétfejű szörnyeteg hosszasan elgondolkodott, de akárhogy csűrte-csavarta a szavak értelmét, kibúvót nem talált.

Mégsem mondta, - mint szokta volt -, hogy: -

„Rendben!“. Sokáig viaskodott önmagával, amíg, hosszú, várakozással teli percek után kibukott belőle:

- Nyertetek fiatalok! Hiába, mostohalányom, apádnak igaza volt: a szerelmet nem lehet gátak közé szorítani, nem szabad megtiltani, mivel Isten ellen való véték lenne!...

Nem volt igazam, amikor kézzel-lábbal tiltakoztam szerelmetek ellen. Ebből levontam a tanulságot, és elmegyek a háztól, amíg sorsom beteljesül! Nem érdemlem meg, hogy veletek egy fedél alatt éljek! Csak annyit tudok mentségemül felhozni, hogy amit tettem, kényszerből tettem...

Homlokain ráncokat vetett a bőr oly erősen gondolkodott:

- Igen, mintegy tíz évvel ezelőtt, egy erdei sétám alatt találkoztam a gubancos szakállú kobolddal. Kérte, legyek a felesége. Persze kinevettem, erre elátkozott. Azt mondta:

„- Ha a lányod eladó sorba kerül, nem lesz nyugodt éjjeled, de nappalod sem! Mert, ha bárki is feleségül veszi őt, a kénköves poklok alján fogsz hetvenhét éven keresztül szenvedni, míg végre elpusztulsz, miközben a kínok kínjait fogod kiállni! De elpusztulsz akkor is, ha ezt a titkot kifecseged! Egyet tehetsz: olyan feladatot kitűzni a kérők elé, amit nem tudnak végrehajtani. Egyetlen tippet adok neked, ez, egy három részből álló *megoldás nélküli*, összetett feladat, a többi magadnak kell kitalálnod! De jó nehéz legyen, nehogy bármi jött-ment teljesíteni tudja! Mert, minden megoldott feladat után fejed száma eggyel nőni fog!“ – mondta gunyorosan, aztán, úgy eltűnt, mint a fergeteg, és, azóta sem láttam...

Az első hatot én találtam ki, az ő ötletét tettem a végére, s a mai napig úgy hittem, e feladatnak nincs is megoldása.

Egy évtizeden keresztül féltem, rettegtem, hogy a

pokolba kerülök, és minden erőmmel azon mesterkedtem, hogy távol tartsam a kérőket a mostohalányomtól. Most viszont azt mondom: semmi értelme a kapálózásomnak, tiétek a jövő, én joggal pusztulok el! - majd tőle szokatlan lágysággal mondta:

- Gyertek mindannyian, hadd búcsúzzak el tőletek! - azzal, mind a hét szájával, puszikkal halmozta el őket.

- Legyetek jók, és nagyon vigyázzatok a picire! - mondta elérzékenyülve, miközben mind a tizennégy szeméből kicsordult egy-egy könnycsepp. Aztán a könnycseppekből összefüggő sírás, majd zokogás lett, egy örömteli, lelki megtisztulás kezdete...

S ekkor újabb csoda történt: a fölösleges fejek lassan visszahúzódtak, s a királyné újra kivirult. Az átok szertefoszlott. Szép volt, mint fiatal korában, mivel a mások boldogsága megszépítette.

A király is elérzékenyült neje változásán, miközben bebizonyosodott mindenki számára, hogy a szeretet legyőzheti a gonosz átkot. Aztán a királyfihoz fordult:

- Nagy kópé vagy édes öcsém! - kurjantotta. - Ti már a legelején megtettetek mindent a győzelmetekért. Nem véletlen, hogy csak két hónap után jöttél újra vissza: addigra biztosan kiderítettétek, megfogant-e a pici, ugye?

Erre, azért nem gondoltam volna, de feltételezem, leendő anyósod sem! Különben nem zárta volna el a lányomat, hiszen annak már gyakorlati haszna nem volt.

A sok kincset, a fogatot - gondolom -, kölcsön kérted, ismerőseidtől, rokonaidtól, a várról, erdőről, szántóról és egyéb földterületről szóló okiratokat, valamint a különböző rangokat, címeket, okleveleket meg bizonyára a piacon vetted garasokért, ugye? Ma már, az eredetivel szinte teljesen megegyező színben, minőségben és formában

tudnak megtévesztően valós másolatokat készíteni!

De ne is válaszolj fiam, nem fontos! Én is így tettem volna... Ugye, erre céloztál, erre kellett rájönnöm?

De elég a sok, felesleges beszédből, áldásom rátok gyermekeim! Azonnal hintót küldök szüleidért, édes fiam, s ahogy megérkeznek, azonnal egybe is keltek!

Miután összegyűlt a népes rokonság, a menyegző után elkezdődött a vigasság. Hét nap és hét éjjel, szólt a zene, folyt a bor, és a tánc kimerülésig. Volt eszem-iszom, dáridó, de olyan, hogy még a kóbor kutyák is fácán-pecsenyét ettek.

Aki nem hiszi, járjon utána!

A BRÉMAI MUZSIKUSOK

(a Grimm-fivérek mese-átirata)

Először is nézzük az alap-történetet:

Egyszer volt egy molnár, s annak egy öreg szamara. Amikor már nagyon legyengült, és beteg lett, a gazdája el akarta tenni láb alól. A szamár azonban ezt megérezte, és elszökött otthonról. Gondolta, felcsap lantos muzsikusnak, ezért elindult Bréma városába.

Útközben találkozott egy lesoványodott vadász-kutyával, aki már nem tudott a vadak után loholni, ezért az ő gazdája is agyon akarta csapni.

A szamár felajánlotta a zenekarában való szereplést dobosként.

Vándorlásuk során hozzájuk csapódott még egy beteg, öreg macska, és egy kakas, kit az asszonya levesbe szánt. Így mennek aztán, négyesben Bréma felé...

Útközben rájuk sötétedett egy erdőben. A szamár és a kutya leheveredtek egy fa alá, a másik kettő pedig felmászott rá.

Késő éjjel a kakas jelezte, hogy világot lát az erdőben, nosza, nekiindulnak, hátha jobb szállást találnak. És valóban: egy takaros házikó állt az erdő közepén. Nagyság szerint egymás hátára álltak, így kukkantottak be az ablakon. A szobában egy csomó betyárt láttak, kik éppen falatoztak.

Nagy elhatározással bezúdultak az ablakon keresztül. A nagy csörömpölés melletti ordítás, ugatás, nyávogás és kukorékolás megijesztette a betyárokat, akik fejvesztve